

(2)

Навън изцвили кон с дълъг, неспокоен призив. Пред портала застана задъхън валец:

— Войските тръгват!

Елисавета трепна. Полека се изправи. Лицето ѝ беше бяло като лилия.

Тя прекръсти и благослови заминаващия. Целуна сабята му и му я подаде. Херман поднесе щита, София натъкна цветята на кожения колан, който обвиваше кръста на баща ѝ. В буюн порив Лудвиг обхвана и тримата в мълчалива дълга прегръдка, след това скочи, запаса сабята, взе шлема си от стъпалата на олтара.

— Стой! Почакай... — извика тихо ландграфинята.

Със широко отворени очи тя гледаше гладкия мрамор на колоната, край която бе застанал Лудвиг. Връз белия камък слънцето бе изрисувало съвсем ясно сянката на ландграфа в профил.

— Не мърдай... — дигна ръка тя и се огледа наоколо си.

Елмазът на показалеца ѝ блесна. Тя свали пръстена и с острието на скъпия камък изрисува очертанието на хубавата, мъжествена глава.

Навън засвириха тревожно бранни тръби. Връз прага на капелата застана високата, горда осанка на ландграфиня София.

Лудвиг и Елисавета се изгледаха. И двамата успяха да подавят мъката си и се усмигнаха.

Той беше на двадесет и седем години, а тя нямаше още двадесет.

17.

До госпожа Елисавета, ландграфиня на Тюрингия, от Божията слугиня Анна, царица на България, здраве и заарила на Светия Дух, в името на Господа наш Исуса Христа. Амин. Известявам ти, draga сестро, че получих новината за новия кръстоносен поход. Радвам се, че Лудвиг е взел кръста в защита на Гроба Господен. Ала недоумявам защо войските на император Фридрих толкова се бавят в Сицилия и още не се натоварват на корабите. В тия горещини, болестите на юг